

متن پرسش

با عرض سلام و دعای سلامتی و طول عمر برای شما: جناب استاد مدت کوتاهی است که با آثار ارزشمند شما آشنا شده ام و همین جا می خواستم از شما کمال تشکر را داشته باشم چرا که بعد از سالها تلاش و دست و پا زدن در مسیر خودسازی تازه اکنون با نوری که شما به زندگی من تاباندید احساس می کنم وارد عالم جدیدی شده ام و حس می کنم که گمشده ام را می توانم بین سخنان دلنشین شما بیابم. و کاش می توانستم محبت شما را جبران نمایم. استاد گرامی چند سوال داشتم: ۱. گاهی زیادی از بحثها احساس هیجان و بیقراری می کنم چگونه خودم را آرام کنم؟ ۲. استاد گرامی نگران این هستم که در آینده بینم مسیر را درست نرفته ام. مثلا در موقع مناسب خلوت نداشته ام یا ذکری که سرعتم را زیاد کند در موقع مناسب خودش نگفته ام یا یک توصیه مهم را دیر شروع کرده ام. لطف نموده و مرا راهنمایی بفرمایید که چطور جلوی این گونه حسرتها را بگیرم؟ ۳. آیا در میان گذاشتن مباحثی که یاد می گیرم با یکی از نزدیکانم کار درستی است و آثار مثبتی دارد یا سکوت بهتر است؟ (می دانم که آن شخص به این بحثها علاقمند است و ظاهراً آشنایی با این مطالب تاثیر خوبی بر او دارد). ۴. کسانی که به آنها مطالبی که یاد گرفته ام را بیان می کنم باید چه ویژگی ای داشته باشند تا گفتگو با آنها برای من بهتر از سکوت باشد؟ و من باید چه هدفی را در این مورد دنبال کنم؟ ۵. در مورد تجربیات خود، چه اینکه موفق به کاری شده باشم یا شکست خورده باشم با آن شخص سخن بگویم یا خیر؟ از راهنمایی های ارزشمند شما متشکرم.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: ۱. نماز ۲. خود خداوند کمک می کند، سعی کنید نیت خود را هرچه بیشتر خالص کنید و خودنمایی در میان نباشد، تواضع و تواضع ۳ و ۴. کار خوبی است ولی باید برخورد دوستانه باشد و آن افراد، نحوه ای از طلب را از خودشان نشان دهند هرچند ممکن است که در مقابل بعضی از مباحث سؤال داشته باشند که باید جواب داده شود. ۵. تا می شود مگر در حدّ ضرورت از خودتان سخن نگویند. موفق باشید